

Celje

DINAR ZA ZDRAVJE

Ob fluorografski akciji, ki bo v Celju od 27. avgusta do 18. septembra in bo v njej pregledanih 57.000 občanov, bodo pobirali tudi prostovoljne prispevke za različne akcije rdečega križa. Denar bodo porabili predvsem za nabavo aparatov za zgodnje odkrivanje raka in za letovanje otrok iz tuberkuloznih družin.

Vsi, ki se boste udeležili fluorografiranja, pomislite na svoje zdravje in prispevajte dinar za odkrivanje vaše bolezni!

Slovenske Konjice

SEKRETAR IZVOLJEN

S 15. avgustom je pri občinski konferenci SZDL nastopil redno delo profesionalni sekretar SZDL, MAKS BRECKO. Več let je bil zaposlen v konjski kmetijski zadrugi in bil tudi vrsto let aktivni politični delavec. Daljšo dobo je bil predsednik krajevnega odbora SZDL v Strančah, nekaj časa pa je bil tudi član izvršnega odbora občinske konference SZDL.

Vitanje

ELEKTRIKA 60

Naselje Rakovec na Pohorju velja za oddaljen kraj. Povezavo s svetom je prinesla gozdna cesta, napravljena pred leti. Zdaj pa se kraju obetajo še boljši časi. Zasvetila bo elektrika, ki je do zdaj razsvetljevala le nekaj hiš. Pred vojno je bila namreč zgrajena manjša centrala v korist tamkajšnjega lastnika — veletrgovca.

Delavci podjetja Elektro Maribor že napeljujejo nov daljnovod, dolg nekaj več kot pet kilometrov, postavili pa so tudi manjši transformator. Elektriko bodo napeljali iz vasi Hudinja, ki jo je dobila pred leti. Velik delež stroškov bo nosilo tudi Gozdno gospodarstvo iz Celja.

V. L.

Slovenske Konjice

V TOREK AVSENIKI

V sklopu loških prireditev bodo v torek, 25. septembra, na gradu Pogledu v Ločah pri Poljčanah gostovali Avseniki. Za nje je veliko zanimanje, zlasti zato, ker tega zabavnega ansambla niso v teh krajih čuli že nekaj let.

V poletnih mesecih je tudi prometna milica dobila sezonsko okrepitev. Na celjskih cestah pomagajo urejevati promet trije mladi dijaki, ki jim to delo pomeni zasluzek in zabavo obenem. Eden od trojice v »belem« je tudi Roman Vodeb, osemnajstletni dijak strojno-tehnične šole. Da bi čimbolje opravljali svoje delo, so mladi prometniki poslušali dvajseturni tečaj s urejevanju prometa na križiščih. Kot vidite, Roman nima prevelikih težav.

D. S.

Izpoved alkoholika

NAGELJ ZA TREZNOST

Zgodbi smo prisluhnili v enem izmed klubov za zdravljenje alkoholikov v Celju. Pripovedoval jo je moč srednjih let, ki se je po dvakratnem zdravljenju v bolnici vrnil med klubske tovariše — abstinente, ki se združujejo v klubih. Vedno več jih je in vedno bolj so potrebni, zlasti zategadelj, ker pomoč sotovariša v nesreči vpliva največje upanje. Tudi tedaj, ko odpove lastna volja in je pomoč družine že postranskega pomena.

Zgodbe ne pripovedujem zato, da bi se naslajali ob njih in potem zamahnili z roko, češ, zgodbe pijancev so si podobne kot krajcar krajcarju. A je več v njih, za vsako se skriva človeška usoda, ki je pripeljala posameznika tja, kjer se najde uteha le še v kozarcu kalne pljače.

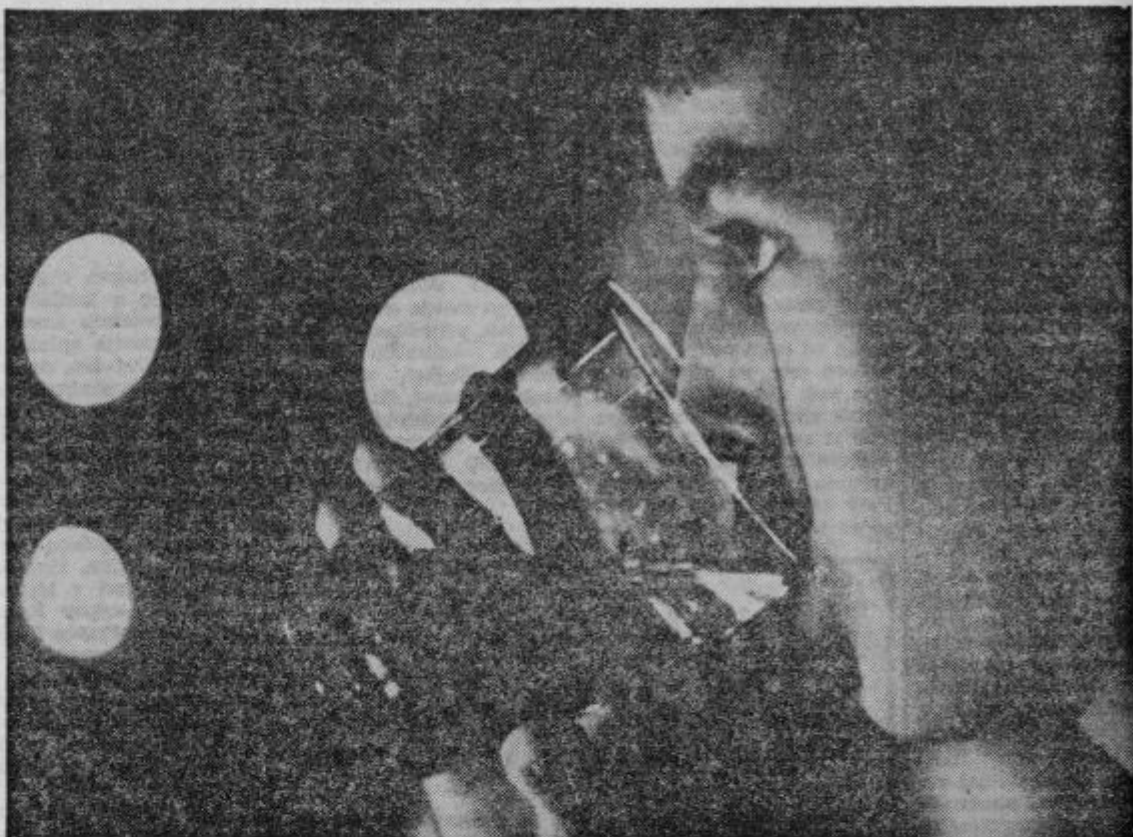
Pristopil je k mizi in s svečano kretnjo vzel iz nje tabletko, ki odvraca vse skušnjave. Tetidis. Zda bo miren, tableta odvraca vsako misel na pitje. Zlasti zdaj, ko abstinenta leto dni. Na mizi ga je čakal nagelj. Za leto abstinence, ki mu ga podarjajo njegovi klubski tovariši. Da bi obnovil spomin na hude dni in da bi tovarišem, ki ga še niso poznali, povedal svojo zgodbo, se je pripravil dalj časa. Pravzaprav je zgodbe navajen pripovedovati, pa se je kljub temu težko razgaliti pred ljudmi in pripovedovati o najbolj skritih kottičkih

bi vedeli, kakšne količine smo popili! Deset let je teklo tako življenje. Meni se je zdelo to čisto normalno. Med tem časom sem se oženil, žena pa je kmalu uvidela, da pijem preveč. Pomagala mi je, da bi se odvadil. A kaj, ko me je pa družina vedno speljala. Ženi sem obljubil, da ne bom več pil, a kaj, ko pa obljube nisem držal. Moj poklic krovca vedno bolj izumira in stara družina, ko smo delali skupaj, se je razšla. Po eni strani sem bil kar srečen, a kaj, ko pa sem moral zaslužiti. Delo pa mi je vedno manj ležalo. Napil sem se, po-

več dišal. Nadaljeval sem s pelinkovcem. O družini v tem času ne govorim. Nisem vedel, da jo še imam. Žena in otroci me niso več iskali. Pustili so me, najsi sem bil kjerkoli. Tudi v jarkih sem dostikrat obležal in ko sem se umazan vračal domov, sem našel molk. Ta je grizel najbolj. Potem mesec dni nisem pil. Sklenil sem, da bom s takim življenjem prenehal. A gorje, če mi je kdo rekel, da sem pijanec. Sram me je bilo. Pa sem zbolel in nekega ponedeljka nisem prišel na delo. Ko sem se vrnil od zdravnika, sem čul svojega predpostavljenega, da z mano tako nič ni in da me bo prestavil v skladišče, kjer je manjša odgovornost. Jaz takrat nisem bil nič kriv. Oddal sem listek, da sem v bolnišnici in odšel... kam drugam, kot pit. Napil sem se do nezvesti, za teden dni, ne vem, kje sem hodil. Ko sem prišel k sebi so me poklicali v službo in mi predlagali zdravljenje v Vojniku. Nisem hotel slišati, bilo mi je pod čast, da bi bil pod isto streho kot norci. Še vedno sem hodil v službo in pil. Ko sem se enkrat spet napil

radi. Zavedal sem se, da imam otroka. Bila sta srečna, da sta našla očeta. V tem času mi je zbolela mati. Do nje nikoli nisem gojil kdove kakšnih čustev, a zdaj, ko sem treznost gledal na svet, sem jo imel rad. Veliko je prestala, živela je z možem pijancem in imela sina pijanca. Hudo je zbolela in čez pol leta smo jo pokopali. Tako kratek je bil čas sožitja, da te bolečine nisem mogel prenesti. Doma sem ogoljufal ženo, da nisem vzel tabletke in se napil. Učeval sem aspirin in ženo zavaljal, da ne pijem. Pil pa sem le zmerno, tako, da niso doma nič opazili, še žena ne, ki je bedela nad mano. A dolgo nisem skrival. Enkrat sem se napil do nezvesti. K meni so hodili moji klubski tovariši, a ni nič pomagalo. Potem so predlagali ponovno zdravljenje. Spet sem se znašel v bolnišnici. Bilo je hudo in sram me je bilo pred zdravniki. Veste, možko besedo daš, potem pa gre spet vse po starem...

Zdravil sem se spet tri mesece. Veliko zgodb sem povedal, vse so bile podobne današnji. A bile so le s kančkom upanje.

svojega srca. A moč je moč in začeti je treba...

»Doma so vedno veliko pili. Imamo vinograde in za žejo se je pilo. Delali smo kot najhujši dminarji. Doma nas je bilo veliko otrok. Vsak je moral poskrbeti zase, ker oče, niti mati se niso brigali za nas. Jaz sem bil najprej pastir, potem pa sem se šel učiti za krovca. Veste, kakšno delo je to? Na soncu ves delovni čas in s težkimi bremenami sem imel opraviti. Nebogljen vajenec sem bil in dali so mi piti, kolikor sem hotel. Tudi če se mi je vrtele, sem pa delal še bolj. Tako niti ne pomnim, kdaj sem začel temeljito piti. To je prišlo kar samo od sebe. Ko

tem pa sem pohajkoval. Misel na družino je bila vedno manjša...

Žena mi je priskrbela delo v tovarni. Težko delo je bilo to in vedno sem bil žejen. Tu smo veliko spili, predvsem piva. Zeja, neprestana žeja se je zajedala v glavo in razjedala moje misli. Po službi sem s tovariši (kaj kmalu se nas je zbrala prava klapa) zavil v gostilno. Moj poklic tesarja mi je vedno bolj vstajal pred očmi. Pogrešal sem ga in takrat se je kupica zvrnila hitreje...

Zjutraj pred odhodom na delo, doma, nisem pil. Na poti v tovarno pa že. Konjak, tako dve leti. Naenkrat mi ta ni

do nezvesti, sem se zbudil v bolnišnici. Tu sem ostal tri mesece, potem pa sem se vrnil na delovno mesto. V skladišče, tam, kjer sem delal zadnje. Ko sem se vrnil, sem sam pri sebi napravil celo vrsto obljub. Med drugim sem se tudi vključil v klub zdravih alkoholikov. Tovariši so me lepo sprejeli, počutil sem se kot prerajen. A minilo je nekaj mesecev. Gostiln sem se izogibal, še sok sem spil raje le doma. Bal sem se, da bi me vzdušje v zakajenem prostoru, ki se je lepo skladal s pijačo, zapeljal na stara pota.

Imam dva fanta in njima sem obljubil, da se bomo imeli odslej naprej

Zdaj sem trden. Od zadnjega zdravljenja abstinentam že leto dni. Ne bom pil več. Imam trdno voljo. Fanta me držita pokonci, moja fanta, ki me imata rada in sta ponosna name.

Plavi lasje so se delavcu med pripovedovanjem zlepili na čelo. Postalo mu je vroče, ko je odkrival zgodbo svojega življenja, ki se je krivila pod udarci in se na koncu zavrnila v zmerno pot. Zgarane roke so drhte, ko so sprejemale nagelj v poklon. Podarili so mu ga tovariši za eno leto abstinence. Z upanjem, da se bo to leto zavleklo v vrsto let, ko tesarja ne bo več zamikalo po pijači.

ZDENKA STOPAR